

[Johs. Christiansen.]

vet. Forholdene har været, er og vil fremdeles være forskellige for f. eks. hærens og søværnets vedkommende. Der er nu engang så mange flere funktioner at bestride ombord i et marineskib end indenfor et kompagni, og jeg føler mig temmelig overbevist om, at man såvel i marinen som i hæren hilser opfindelsen af den snart herostratisk berømte fenrikgruppe med lige stor skepsis. Det er fra vor side ofte sagt, at uanset om man opbygger en større eller mindre forsvarsordning, bør de kår, man byder militære tjenestemænd, være på højde med dem, der er gældende for civiltaterne.

Derfor gik vi også med glæde og god vilje ind i arbejdet med at skabe en tilfredsstillende militær personelordning. I dag er vi skuffet over det resultat, som foreligger. Jeg hilser med tilfredshed de forbedringer, der er sket herunder, navnlig den, at den menige soldat, der selv ønsker det, kan få adgang til at nå de højeste stillinger i denne etat uden hensyn til hans økonomiske situation og det befolkningslag, han kommer fra. Jeg kan dog ikke anerkende nødvendigheden af, at nye skel drages i stedet for andre, der er jævnet ud. Sket er imidlertid sket. Den kompakte majoritet har desværre påny vundet sejr, og derved må det indtil videre forblive. Undre mig ville det ikke, om de samme partier, der i dag marcherer så sejrssikre frem, en skønne dag må henvende sig til det høje ting og bede om at få rettet de skønhedsfejl, som denne personelordning har.

Jeg skal ikke sige mere om denne sag, men iøvrigt henvise til den af mig afgivne særbetænkning. Der er dog i denne forbindelse en bemærkning, jeg vil gøre, og den vedrører begrebet fenrik.

Nu bliver der altså en fenrikordning, men var der dog ikke en mulighed for endnu i den tolvte time at følge danske retskrivningsregler og stave fenrik på dansk i stedet for på norsk eller på tysk eller svensk, eller hvad det er for en måde, man nu staver det på. Hvorfor i alverden skal man, når man skal have en betegnelse indført, som her søge over åen efter vand, om jeg så må sige? Hvorfor kan man ikke følge dansk retskrivning; det ville dog være det naturligste.

Jeg beklager meget, at flertallet ikke har haft sind til at imødekomme forsvarrets kontraktansatte musikere. Det er oplyst for mig, at musikernes ønske om at komme ind under mere betryggende ansættelsesvilkår med dertil hørende rimelige pensionsbestemmelser praktisk talt kunne være imødekommet uden nævneværdige konsekvenser for

statskassen. Enhver med en smule menneskelig forståelse i kroppen burde kunne se, at det ikke er nogen spøg at skulle miste sit job i 52 års alderen, når den pension, man i et sådant tilfælde tilkommer, ikke er større, end tilfældet er. En kaptajn kan også få sin afsked, når han er 52 år, men de muligheder, en kaptajn normalt står med ved en sådan afskedigelse, er både pensionsmæssigt og på anden måde betydeligt større end dem, der levnes militærmusikere. Forholdet er dog ikke desto mindre det, at militærmusikeren har ligesom kaptajnen i en lang årrække bestridt en plads indenfor forsvarret, nemlig den plads, som han har påtaget sig at fylde. Jeg vil henstille endnu en gang til den højtærede forsvarsminister, om han dog alligevel ikke kan blødgøre sit i dette stykke højst mærkværdigt forhærdede sind og ved første givne lejlighed søge bevillingsmyndighedernes samtykke til at råde bod på den uret, der efter mit skøn her begås mod militærmusikerne.

Og så vil jeg også gerne sige til forsvarsministeren, om ikke han kunne drage omsorg for, at militærmusikken i højere grad end hidtil får lejlighed til at spille for de menige, for soldaterne. Det er dog formentlig soldaterne, militærmusikken oprindeligt er blevet til for. Det, musikkorpsets først og fremmest synes at have som mission nu, har mere med parader og anden lignende optræden at gøre, hvor den militære propagandatendens klinger temmelig tydeligt igennem.

Dernæst vil jeg gerne advare mod at udmonte feltpræstideen til en række permanente nye stillinger indenfor forsvarret. Mit parti medvirker meget gerne til en forstandig ordning. Det er rimeligt, at soldater, der er blevet tvunget til at opholde sig udenfor landets grænser, har adgang til at deltage i gudstjenester med danske præster og iøvrigt til at søge sådanne, når de føler trang til det. Noget tilsvarende bør også kunne finde sted i marineskibe på togt. Men i al almindelighed er der i vort lille land ikke længere mellem kaserner og lejre og nærmeste kirke, end at permanente feltpræststillinger må anses for overflødige. Vi har i vor betænkning skitseret den helt tilstrækkelige løsning af dette problem, og at flertallet blankt har nægtet at acceptere denne løsning, er et eksempel på, hvor konsekvent den kompakte majoritet har nægtet at gå ind på vore synspunkter.

Der er et par andre forhold, som er egnet til at fremkalde forundring over flertallets noget stejle holdning. Jeg tænker her på bygningstjenesten og på vor opfordring